

Zbudimo ga. Odvlečemo ga s sabo.
 Ko smo zares sami z njim,
 mu znenada zadrgnemo
 okrog vratu zanko iz žice.
 Žica naj bo zadosti voljna,
 da se pri nadaljnjem ne bi precviknila.
 Prosti konec žice vržemo čez nizko vejo
 in ga hitro pritegnemo.
 Zdaj ko visi pred nami iz oči v oči in se duši,
 vzamemo gorjačo
 in ga tepemo.
 Tepemo ga brez usmiljenja,
 saj dejanje zaradi pomoči ni dejanje nizkotnosti.
 Seveda nam grozi z zobmi, ki hlastajo in se otepa
 v neprištevni penastih krčih.
 To nas ne moti, zato udrihamo še močneje
 in če se ne umiri,
 ga nazadnje močno potegnemo za zadek.
 Kar obesimo se nanj.
 Tako ga umirimo.

Potem splezamo z njim na zelo visoko drevo,
 najraje smreko in ga obesimo v vršičku.
 Bolje je, da si ne ogledujemo svojega dela,
 raje občudujemo iz višine jesensko razkošje barv,
 ko se spuščamo ob deblu.

Taisti Rožengruntar je namreč pogledal
 razčehnjeni obraz ubogega bitja
 in je naenkrat zatulil pa padal in padal
 ob deblu navzdol. Našli so ga zelo poškodovanega.
 On pa je kar renčal in ko so ga mazili
 na smrtni postelji, ni spravil ljudskega glasu iz sebe.
 Umrl je v strašnih mukah.
 Brez človeškega dostojanstva.

Večer

Ko sedemo, ko pripravimo oči,
 zaslišimo njegovo oddaljeno
 hripeče petje.
 Približuje se skoz zavešene misli.
 Gleda nas vzpodbudno in prijateljsko.
 Tudi zasmee se sem in tja,
 da nam pokaže zobe, ki so trdni in zares beli.
 Nič mesečinski.
 Pripoveduje nam poredna besedila,
 da bi nas razveselil.
 Z mnogimi vložki iz smehljanja.
 Vstaja in se preteguje od spočitosti,
 ko nas kliče k prigodi,
 pravkar zavohani.

Seveda nas zvabi čez prag
in na zavratna križišča nočnega mesta.
Seveda nam stoji ob strani.
Zavaja nas z bliskovitimi zgodbami.

Včasih spregledamo:
drugačen penast svet, v katerega tonejo razmajani zobje.
Ivnati kožuh poje, ko ga maje zimska sapa
na špici bele meniške kute.
Tam prižiga zamrzlo zimsko sonce luske,
ki neubogljivo odskakujejo.
Slika se hitro utrne,
ker on je ob nas, prijateljsko
si ližemo z njim tace.

Noč

Nadene nam povodec na vrat
in nas odpelje s sabo.
V parku nas spusti,
da tekamo in obohavamo drevesa,
drogove, kandelabre; požegnamo grmičke
in ni nam žal dlani, ki so občutljive,
ne podplatom, ki so goli, da jih pečejo ledene črepinje.
Veselo migamo z golo zadnjico začudenim
pogledom prijateljev in znancev.
Tako jih pozdravljamo.

Seveda vpijejo: Žival.
Seveda pravijo: Sramota.

Požvižga nam. Nadene nam povodec.
Vodi nas po znanih cestah, kjer
se včasih zasvetlika spominski obraz kot cvet,
primrznjen na šipo.

V tla strmimo.
Beremo zgodbe iz reči in vonjev.
Nanje se prilepljamo v bučečih bučah.
On stopa ob nas potrpežljivo, saj se njegova misel
vlači po drugačnih zamejstvih.

Zagledamo Rožengruntarja.
Iz glave, iz rok in života mu rože rasejo.
Trmasto sklonimo glavo k zgodbam iz vonjev,
ker lučke srdito preskakujejo po zmrzali v naši buči.

Spet ga zagledamo: ves rožast, ves dišeč,
svetlečih nog nas oplazi Rožengruntar
skoz režo vserezumevajočih oči.

Tukaj zamigljamo s premrlo zadnjico in nekaj
zapijemo in zginemo. V kraj brez pomnenja.
Hočemo siničke,
ki jih skrivajo med jožki ženske.
To je potem. Pozneje. Ko pademo na tla.